

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoPr/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8023200210
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8023200210.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, XXX XX D., právne zast. Advokátska kancelária SEMANČÍN & PARTNERS s.r.o., Bottova 2A, 811 09 Bratislava, IČO: 50 567 942, proti žalovanému: 1/ E. A. A., E., E. E. F. G., H. A. XXXX/X, XXX XX E., I.: XX XXX XXX, zast. J. K. G., H. A. X, XXX XX E. X/ E. F. G., H. A. XXXX/X, XXX XX E., I.: XX XXX XXX, o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Cpr/1/2024-116 zo dňa 30.01.2025 jednohlasne takto

rozhodol:

- Zamieta návrh žalobcu zo dňa 17.10.2025 na vykonanie dokazovania.
- Potvrďuje rozsudok.
- Žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa správnou žalobou doručenu Krajskému súdu v Prešove dňa 18.04.2023 domáhal zrušenia odvolacieho dekrétu E. A. A., E., E. E. F. G. zo dňa 16.03.2023, ktorým ako štatutárny orgán samosprávneho kraja podľa § 16 zákon č. 302/2011 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov a v súlade s § 3a zákon č. 206/2009 Z. z. o múzeách a o galériách a o ochrane predmetov kultúrnej hodnoty a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, odvolal s účinnosťou od 20.03.2023 A. B. C. z funkcie riaditeľa B. A. B. D. F. F. H. F. X, XXX XX D., I.: XX XXX XXX a priznania odkladného účinku žalobe.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom identifikovanom v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu zamieta.

II. Žalovaným právo na náhradu trov konania nepriznáva.“

3. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 137 Civilného sporového poriadku, článku 9 Zákonníka práce, § 14, § 68, § 240 Zákonníka práce, § 3, § 3b Zákona č. 206/2009 Z.z. o múzeách a o galériách a o ochrane predmetov kultúrnej hodnoty, podľa ustanovenia § 4 Zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme.

4. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 16. mája 2023 postúpil vec Okresnému súdu Poprad. Okresný súd Poprad dňa 25.09.2023 nesúhlasil s postúpením veci Krajského súdu v Prešove a predložil

vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie kompetenčného sporu. Najvyšší súd Slovenskej republiky listom z 02.10.2023 vrátil nesprávne zaslaný spis Okresnému súdu Poprad, nakoľko agenda kompetenčného senátu prešla na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Okresný súd Poprad listom z 19.10.2023 nesúhlasil s postúpením veci Krajského súdu v Prešove a predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením 18SKomp/12/2023 zo dňa 09.11.2023 určil, že na prejednanie veci nie je daná právomoc správneho súdu. V odôvodnení konštatoval že odvolanie z funkcie riaditeľa je právny úkon urobený zriaďovateľom. Odvolaním z funkcie riaditeľa došlo k zmene pracovného pomeru žalobcu pri výkone práce vo verejnom záujme spočívajúci v zániku funkcie riaditeľa. Zákon o múzeách obsahuje jedinou podmienku odvolania z funkcie riaditeľa múzea a to uvedenie dôvodu odvolania z funkcie riaditeľa. Posudzujúc žalobu podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že predmetom konania je určenie neplatnosti odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa múzea. Predmetom tohto konania preto bude skúmanie splnenia podmienok odvolania z funkcie riaditeľa žalobcu, a teda naplnenie dôvodu pre jeho odvolanie, existenciu ktorého dôvodu žalobca popiera. Pri posudzovaní platnosti tohto právneho úkonu je potrebné aplikovať subsidiárnu právnu normu obsiahnutú v zákone o výkone práce vo verejnom záujme a v zákone číslo 311/2001 Z.z. Zákonníku práce (§ 1 ods. 4 zákona o výkone práce vo verejnom záujme), čím je daná právomoc civilného súdu. Listom zo dňa 04.01.2024 Okresný súd Poprad postúpil vec Okresnému súdu Prešov ako kauzálnu príslušnému súdu na konanie od 01.06.2023.

5. Súd prvej inštancie vec skutkovo posúdil tak, že súd vykonal dokazovanie oboznámením spisu, ktorý tvorí žaloba na č. l. 1-3, ďalej na č. l. 4-9, informácia o poisťeniach na č. l. 12, list žalobcu adresovaný žalovanému na č. l. 13 zo dňa 23.2.2023, list žalobcu adresovaný žalovanému z 1.3.2023 na č. l. 14-15, emaily z 10.4.2023 na č. l. 15-17, odvolací dekrét zo 16.3.2023 na č. l. 18, odvolací dekrét vyjadrenie z 21.3.2023 na č. l. 19-20, zápisnica o prešetrení sťažnosti na č. l. 21-24, zápisnice o prešetrení sťažnosti vyjadrenie z 31.3.2023 na č. l. 25-26, opis pracovnej činnosti z 23.3.2023 na č. l. 27, okamžité skončenie pracovného pomeru z 25.1.2023 na č. l. 29-29, vyjadrenie k odvolaciemu dekrétu odpoveď z 27.3.2023 na č. l. 29-30, podanie žalobcu doručené súdu 27.4.2023 na č. l. 36, ustanovenie do funkcie z 30.9.2002 na č. l. 37, pracovná zmluva z 1.11.1985 na č. l. 37-38, pracovná náplň z 3.9.1986 na č. l. 38-39, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 20.2.2024 na č. l. 66-67, žiadosť o udelenie súhlasu z 10.1.2023 na č. l. 68-69, odpoveď na žiadosť o udelenie súhlasu zo dňa 17.1.2023 na č. l. 70, okamžité skončenie pracovného pomeru z 25.1.2023 na č. l. 71-72, záznam o výsledku inšpekcie práce zo 7.7.2023 na č. l. 73-74, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 8.3.2024 na č. l. 82-90, vyjadrenie žalobcu doručené súdu 15.4.2024. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav. Dňa 10.01.2023 B. A. B. D. konajúce riaditeľom - žalobcom požiadalo A. J. C., predsedu L. F. E. B. A. B. D. o udelenie súhlasu podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce s okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom A. J. C.. Listom zo dňa 17.01.2023 označeným ako odpoveď na žiadosť o udelenie súhlasu výbor L. F. E. B. A. B. D. adresovaný riaditeľovi B. A. B. D. - žalobcovi výslovne odmieta udeliť súhlas na okamžité skončenie pracovného pomeru s A. J. C.. Výbor L. F. sa na tomto uzniesol na svojom zasadnutí dňa 12.01.2023. Dňa 25.01.2023 B. A. B. D. konajúce riaditeľom - žalobcom okamžite skončilo pracovný pomer s A. J. C. podľa § 68 ods. 1 písm. b) zákona číslo 311/2001 Z.z. Zákonníka práce. V listine bolo uvedené, že vzhľadom na skutočnosť, že zamestnanec A. J. C. u zamestnávateľa vykonával funkciu predsedu L. F. E. B. A. B. D. dňa 10.01.2023 bola tomuto zástupcovi zamestnancov doručená žiadosť o udelenie súhlasu podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Podaním doručeným zamestnávateľovi dňa 23. januára 2023 výbor L. F. E. B. A. B. D. oznámil, že v súlade s § 240 ods. 9 Zákonníka práce odmieta udeliť súhlas na okamžité skončenie pracovného pomeru s A. J. C. s tým, že výbor sa na tom uzniesol na svojom zasadnutí dňa 12. januára 2023. Ako súčasť tohto podania L. F. E. B. A. B. D. nebola priložená zápisnica zo zasadnutia dňa 12.01.2023. Odvolacím dekrétom zo dňa 16.03.2023 žalovaný 1./ ako štatutárny orgán žalovaného 2./ odvolal s účinnosťou od 20.03.2023 žalobcu z funkcie riaditeľa B. A. B. D. F. F. H. F. X D., I. XXXXXXXX. V odôvodnení odvolacieho dekrétu poukázal na skutočnosť, že dňa 25.01.2023 B. A. B. D. ako zamestnávateľ zastúpené riaditeľom - žalobcom okamžite skončilo pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b) zákona číslo 311/2001 Z.z. Zákonníka práce s A. J. C., zamestnancom B. A. na pracovnej pozícii samostatný odborný pracovník etnograf z dôvodu, že nechránil majetok (zbierkové predmety) pred poškodením alebo zničením. A. J. C. pôsobil u zamestnávateľa ako člen odborového orgánu L. F. a bol zároveň jeho predsedom. Z uvedeného dôvodu mohlo B. A. B. D. zastúpené riaditeľom A. B. C. okamžite skončiť pracovný pomer s A. J. C. až po udelení predchádzajúceho súhlasu s okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany zástupcov zamestnancov - L. F.. Listom zo dňa 17.01.2023 Výbor L. F. E. B. A. B. D. odmietol udeliť súhlas na okamžité skončenie pracovného pomeru s A. J. C.. V § 8 ods. 1 písm. a) z. č. 552/2003 Z. z. o výkone

práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov sa uvádza: „Zamestnanec je povinný dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, ostatné všeobecné záväzné právne predpisy a vnútorné predpisy a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva.“ V § 240 ods. 9 prvej vete z. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce je ustanovené: „Zamestnávateľ môže dať členovi príslušného odborového orgánu, členovi zamestnaneckej rady alebo zamestnaneckému dôverníkovi výpoveď alebo s nimi okamžite skončiť pracovný pomer len s predchádzajúcim súhlasom týchto zástupcov zamestnancov. Na základe vyššie uvedených skutočností riaditeľ B. A. B. D. A. B. C. tým, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru s A. J. C., nedisponoval súhlasom zástupcov zamestnancov L. F. E. B. A. B. D. s okamžitým skončením pracovného pomeru s A. J. C. (naopak výbor L. F. E. B. A. B. D. odmietol udeliť súhlas na okamžité skončenie pracovného pomeru s A. J. C.), porušil § 240 ods. 9 z. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, a tým aj § 8 ods. 1 písm. a) z. č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, a tak porušil jednu z najdôležitejších a základných povinností zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že v súlade s Čl. 11 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd posúdil žalobu s prihliadnutím na jej obsah a mal za to, že predmetom tejto žaloby je určenie neplatnosti odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa múzea. Rovnako podľa obsahu žaloby mal súd za to, že žalovaným je 1./ E. A. A., E. E. E. F. G., ale aj v žalobe označený 2./ E. F. G.. Žalovaný 1./ E. A. A., E. predseda E. F. G. nie je pasívne vecne legitimovaný subjektom v tejto právnej veci o neplatnosť odvolania z funkcie riaditeľa, nakoľko odvolací dekrét, respektíve samotné odvolanie voči žalobcovi nerealizoval ako fyzická osoba, ale konal ako štatutár žalovaného 2./ E. F. G. v súlade s ustanovením § 4 zákona číslo 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme. Pasívne vecne legitimovaný subjektom v tomto spore je teda žalovaný 2./ Prešovský samosprávny kraj, v mene ktorého pri odvolaní žalobcu žalovaný 1./ konal. Preto súd zamietol žalobu proti žalovanému 1./ Vychádzajúc zo základných zásad (článok 9 veta prvá) Zákonníka práce zamestnanci a zamestnávatelia, ktorí sú poškodení porušením povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, môžu svoje práva uplatniť na súde. Rovnako znenie § 14 Zákonníka práce konkrétne uvádza, že spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. V konaní sa stalo sporným, či dôvod uvedený žalovaným 2./ na odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa B. A. B. D. bol z materiálneho hľadiska reálnym. Žalobca poukazoval na to, že aj keď došlo z jeho strany ako riaditeľa B. A. B. D. k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom bez súhlasu základnej organizácie F., nie je uvedená skutočnosť dôvodom pre jeho odvolanie, pričom poukazoval na skutočnosť že o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s týmto zamestnancom môžu rozhodnúť len súdy, nie predseda samosprávneho kraja, pričom samotným okamžitým skončením pracovného pomeru ešte nemuselo dôjsť vzhľadom na ustanovenia Zákonníka práce k skončeniu pracovného pomeru. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca požiadal v zmysle § 240 ods. 9 Zákonníka práce dňa 10.01.2023 základnú organizáciu F. E. B. A. B. D. o udelenie súhlasu s okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom A. C.. Základná organizácia však odmietla udeliť súhlas na okamžité skončenie pracovného pomeru listom zo dňa 17.01.2023. Napriek uvedenému žalobca v mene B. A. B. D. okamžite skončil pracovný pomer s A. C. podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dňa 25.01.2023. V odvolacom dekréte žalovaný 2/ konajúci žalovaným 1/ dňa 16.03.2023 konštatoval že dôvodom pre odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa B. A. B. D. je, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru s A. J. C. nedisponoval súhlasom zástupcov zamestnancov L. F. E. B. A. B. D., teda porušil § 240 ods. 9 zákona číslo 311/2001 Z.z. Zákonníka práce a tým aj § 8 ods. 1 písm. a) zákona číslo 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme a tak porušil jednu z najdôležitejších základných povinností zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme. Súd má teda za to, že dôvodom pre odvolanie žalobcu z funkcie nebolo konštatovanie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vo vzťahu k uvedenému zamestnancovi, ale porušenie povinnosti žalobcu ako riaditeľa múzea uvedenej v § 240 ods. 9 zákona číslo 311/2001 Z.z. a teda nerešpektovanie tohto ustanovenia v tom smere, že pred okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom musí štatutár múzea disponovať súhlasom zástupcov zamestnancov. Z uvedeného dôvodu súd považuje odvolací dekrét za materiálne aj formálne správny. Žalobca jednoznačne porušil svoje povinnosti zamestnanca vykonávajúceho prácu vo verejnom záujme keď konal v rozpore s predmetným ustanovením Zákonníka práce vyžadujúcim súhlas zástupcov zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru. V tomto smere v § 240 ZP zakotvuje pre zamestnávateľa pri skončení pracovného pomeru vo vzťahu k zástupcovi zamestnancov jednotný postup. ZP vyžaduje k výpovedi zamestnávateľa alebo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru predchádzajúci súhlas zástupcov zamestnancov. Pokiaľ žalobca preukázateľne konal v rozpore s výslovným odmietnutím takéhoto súhlasu zo strany zástupcu zamestnancov porušil svoje povinnosti

bez ohľadu na to, že ZP upravuje možnosť zo strany zamestnávateľa domáhať sa v prípadnom budúcom súdnom spore určenia, že od zamestnávateľa nemožno požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával za predpokladu, že sú splnené ostatné podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru. Jednak okamžité skončenie pracovného pomeru nešpecifikovalo dôvody pre takéto rozhodnutie súdu, navyše súd o takomto predmete konania rozhoduje iba na návrh zamestnanca, teda nie v každom spore o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a ani z tvrdení a vykonaného dokazovania v konaní nevyplývajú dôvody pre konštatovanie, že by takéto dôvody neexistovali. Pokiaľ by však aj takéto dôvody existovali, uvedené nemení nič na okolnosti, že žalobca ako riaditeľ B. A. B. D. porušil ustanovenie § 240 Zákonníka práce. Preto súd žalobu voči žalovanému 2./ v časti o určenie neplatnosti odvolania z funkcie zamietol. Zamietnutie žaloby sa vzťahuje aj na návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku žaloby, nakoľko súd v pracovnoprávných veciach postupuje v zmysle Civilného sporového poriadku, ktorý takúto kompetenciu súdu nepriznáva.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, a to tak, že žalovaní boli v konaní plne úspešní, preto im patrí právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi .

8. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu, a to z dôvodov normovaných ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku teda, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Najzávažnejšie pochybenie súdu pri posúdení veci spočíva v jej nesprávnom právnom posúdení, keď súd pri posúdení veci vychádzal z ustanovenia § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Súd v tejto veci skonštatoval, že žalobca ako riaditeľ Vihorlatského múzea v Humennom porušil ustanovenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce z toho dôvodu, že žalobca konal v rozpore s výslovným odmietnutím takéhoto súhlasu zo strany zástupcov zamestnancov. Súd bez bližšieho odôvodnenia neuviedol nejakú ďalšiu dôvodnú argumentáciu, pričom nezobral do úvahy viaceré aspekty, ktoré vyplývajú priamo zo Zákonníka práce alebo z ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Odvolateľ zároveň súhlasil s názorom súdu, že pasívne vecne legitimovaný subjekt je v tomto prípade E. F. G.. Odvolateľ zastáva názor, že odvolací dôvod v odvolacom dekréte sa nezakladal na právnom základe, pretože obsahoval odkaz na porušenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce, hoci v skutočnosti tomu tak nenasvedčovali. Keďže ku dňu odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa žiaden súd nekonštatoval neplatné skončenie pracovného pomeru s pánom C. tvrdenie žalovaného v odvolacom dekréte nemôže obstáť a nemohlo byť ani platným dôvodom na základe, ktorého žalovaný žalobcu z funkcie odvolal. A. J. C. podal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, uvedené konanie sa viedlo na Okresnom súde Poprad. Žalobca má vedomosť, že konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s pánom C. je už skončené, avšak nie meritórnym rozhodnutím teda súd už právoplatne skončeným konaním meritórne nekonštatoval, že by k neplatnému skončeniu pracovného pomeru zo strany žalobcu došlo. Konanie bolo zastavené, keďže žalobca pán C. a B. A. B. D. uzatvorili zmier. Fakticky odňali súdu možnosť vo veci meritórne rozhodnúť. Ak neexistuje dôvod, respektíve neexistoval dôvod neplatného skončenia pracovného pomeru, v takom prípade ani odvolací dekrét nemôže byť platný. Dôvod v odvolacom dekréte by bol naplnený v takom prípade, ak by bola uzatvorená nová pracovná zmluva s pánom C. a táto nová pracovná zmluva by musela byť podpísaná osobou poverenou riadením múzea, keďže odvolateľ bol odvolaný z funkcie. Ak by sa potvrdilo, že ide o pôvodnú pracovnú zmluvu, dôvod uvedený v odvolacom dekréte by bol tým pádom irelevantný a absolútne neplatný. Súčasne je potrebné poukázať na skutočnosť, že po odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa B. A. B. D. žalobca v tejto inštitúcii pracoval ďalej vo funkcii bežného radového zamestnanca, kde pracovnoprávny vzťah u zamestnanca bol založený ešte pracovnou zmluvou zo dňa 01.11.1985. V auguste 2023 B. A. B. D. so žalobcom okamžite skončilo pracovný pomer. Keďže žalobca toto okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za právny úkon v rozpore so zákonom, žalobou o neplatnosť skončenia pracovného pomeru ju napadol na súde, pričom konanie sa vedie na Okresnom súde Prešov sp.zn. 29Cpr/4/2023. Okresný súd Prešov pod sp.zn. 29Cpr/4/2023 skončil v prospech odvolateľa a súd rozhodol, že pracovný pomer i naďalej trvá a okamžité skončenie pracovného pomeru s odvolateľom bolo neplatné. V súčasnosti je podané odvolanie voči tomuto rozsudku a bude na uvážení odvolacieho súdu ako sa k predmetnej veci postaví a túto vyhodnotí. Vzhľadom na vyššie uvedené mal odvolateľ za to, že dôvod uvedený v odvolacom dekréte je neplatný, respektíve odpadol z dôvodu pokračujúceho zamestnávania pána C. vo B. A. B. D. a príslušný súd nekonštatoval, že by išlo o porušenie Zákonníka práce z dôvodu neplatne skončeného pracovného pomeru. Zároveň Zákonník práce zakotvuje výnimku v ustanovení § 77 Zákonníka práce

v spojitosti s ustanovením § 240 ods. 10 Zákonníka práce, ktorá znie, že od zamestnávateľa nemôže spravodlivo požadovať, aby zamestnanca i naďalej zamestnával, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru platné. Zároveň pán C. podal žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, avšak uzatvoril s B. A. zmluvu, a tak súd nemohol rozhodnúť o tom, že zamestnanca nemožno i naďalej zamestnávať. Odvolateľ zastáva názor, že žalovaný predčasne vyhodnotil situáciu na strane odvolateľa a odvolal ho z funkcie riaditeľa, keďže súd vo veci pána C. nestihol rozhodnúť o tom či bol právoplatne s ním skončený pracovný pomer alebo nebol právoplatne skončený. Z tohto dôvodu by súd mal zobrať do úvahy aj tú skutočnosť, že išlo o predsedu odborovej organizácie a táto odborová organizácia zámerne neudelila súhlas so skončením pracovného pomeru jej predsedu, hoci bola riadne informovaná o dôvode skončenia pracovného pomeru. Je dôležité si uvedomiť, že procesný postup na strane odvolateľa bol správny, pretože pripravil všetky podklady pre skončenie pána C. a predložil ich odborovej organizácii na prerokovanie a udelenie súhlasu. To, že odborová organizácia neudelila súhlas automaticky neznamená, že ide o neplatné skončenie pracovného pomeru. Túto skutočnosť by musel pán C. napadnúť na súde a skončiť právoplatným rozhodnutím súdu, že sa neplatne skončil pracovný pomer, čo sa v tomto prípade nestalo a posledná podstatná podmienka rozhodnutie súdu sa neuskutočnila a nebolo o tom rozhodnuté. V neposlednom rade poukazuje odvolateľ na existenciu konfliktu záujmov medzi predsedom odborovej organizácie pánom C. a jeho ako zamestnancom. Zároveň považuje za hrubý zásah do základných práv odvolateľa, ak nemal možnosť vyjadriť sa voči svojmu odvolaniu z funkcie štatutárneho orgánu, čo môže mať za následok porušenie dodržiavania právnych predpisov a postupov najmä na právo na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu má za to, že neboli splnené podmienky a mohlo ísť k narušeniu práva na spravodlivý proces.

9. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1/ a 2/, ktorí uviedli, že predseda E. F. G. neodvolal žalobcu z funkcie riaditeľa B. A. pre neplatné skončenie pracovného pomeru s A. J. C.. Táto skutočnosť sa v odvolacom dekrétu vôbec nenachádza, nespomína a ani by žalovaný túto skutočnosť konštatovať nemohol. O tom či je pracovný pomer skončený neplatne alebo trvá naďalej rozhodujú súdy. Predseda E. F. G. odvolal žalobcu z funkcie riaditeľa múzea pre hrubé a vedomé porušenie právnych predpisov. Je potrebné si uvedomiť, že žalobca si bol porušenia predpisov vedomý a bol vo funkcii štatutárneho orgánu organizácie v zriaďovateľskej pôsobnosti E. F. G.. Vykonával prácu vo verejnom záujme a pri výkone tejto práce hrubo porušil ustanovenie § 240 ods. 9 Zákona č. 311/2001 Z.z., a tým aj ustanovenie § 8 ods. 1 písm. a) Zákona č. 552/2003 Z.z. Jednou z najdôležitejších a základných povinností pre zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme je dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, ostatné všeobecné právne predpisy a vnútorné predpisy a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva. Túto povinnosť žalobca vedomo porušil. Bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru s A. J. C. a na akýkoľvek výsledok súdneho sporu v tejto veci je potrebné mať na zreteli, že okamžitým skončením pracovného pomeru s A. J. C. bez udelenia súhlasu zástupcu zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru tohto zamestnanca došlo zo strany štatutárneho orgánu múzea, teda žalobcu k porušeniu Zákonníka práce č. 552/2003 Z.z., a preto bol žalobca odvolaný z funkcie. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že v prípade žalobcu došlo len k odvolaniu z funkcie štatutárneho orgánu múzea na základe zákona s uvedením riadneho dôvodu, ale nie k ukončeniu pracovného pomeru. Pracovný pomer žalobcu trval a aj naďalej nebol ukončený. Došlo iba k odvolaniu z funkcie. Žalobca pracoval v múzeu ďalej ako historik. O udelení súhlasu zástupcov zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru A. J. C. rokoval a rozhodoval výbor L. F. E. B. A. B. D. a nie A. J. C.. Výbor L. F. kvalifikovane odpovedal na žiadosť zamestnávateľa, a to Vihorlatského múzea o udelenie súhlasu, a to listom -odpoveď na žiadosť o udelenie súhlasu zo dňa 17.01.2023, v ktorom odmietol súhlas udeliť. Na tomto dokumente bol podpísaný celý výbor L. F., ktorý o tejto veci rokoval a takto sa jednoznačne uzniesol. Preto nemožno povedať, že A. C. rozhodoval sám o sebe. Je potrebné mať na zreteli, že v prípade žalobcu došlo k odvolaniu z funkcie štatutárneho orgánu múzea na základe zákona s uvedením riadneho dôvodu. V čase vydania odvolacieho dekrétu bol tento dôvod (porušenie právnych predpisov) dostatočne preukázaný a doložený dokumentmi a písomnosťami. Jednoznačne došlo k porušeniu právnych predpisov zo strany žalobcu, čoho si bol žalobca plne vedomý, takže dôvod na odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa múzea existoval a predseda E. F. G. ho na základe toho v súlade so zákonom odvolal.

10. Následne žalobca podal odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že sa pridrižiava v plnom rozsahu odvolania, ktoré bolo doručené príslušnému súdu. Žalobca zároveň vidí rozpor v argumentácii žalovaného. Žalovaný sa stále odvoláva na tú skutočnosť, že zo strany žalobcu došlo k okamžitému

skončení pracovného pomeru bez udelenia súhlasu zástupcov zamestnancov, avšak vôbec neberie do úvahy výnimku uvedenú v § 77 Zákonníka práce v spojitosti s ustanovením § 240 ods. 10 Zákonníka práce. Podľa jeho názoru nemožno vylúčiť skutočnosť, že samosprávny kraj porušil zásadu rovného zaobchádzania, respektíve zákaz diskriminácie z dôvodu jeho dôchodkového veku. Žalobca nemal možnosť sa vyjadriť k odvolaciemu dekrétu, čo považuje žalobca za ďalší prejav diskriminácie voči jeho osobe z hľadiska dodržiavania právnych predpisov a práva na spravodlivé a objektívne rozhodnutie. Zároveň poukázal podľa jeho názoru na existujúcu neobjektívnosť rozhodnutia závodného výboru. Členovia závodného výboru nemohli byť objektívni, pretože pán C. bol predsedom odborovej organizácie a spolu s členmi rozhodoval sám o svojom prepustení. Z uvedeného je dosť zrejmé, že ide o evidentný konflikt záujmov. V závere poukázal na ustanovenie § 13 ods. 2 Zákonníka práce a článku 4 Základných zásad Zákonníka práce. V prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že zrušuje rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vracia na ďalšie rozhodovanie, navrhol by ako dôkazný prostriedok výsluch svedkov A. M. N., E., I. F. ako aj samotného žalobcu a A. J. C., ktorá počula rozhovor s poverenou riaditeľkou A. M. N. ako aj predsedu E. F. G..

11. Následne žalovaní podali odvoláciu dupliku, v ktorej uviedli, že žalobca sa všemožne snaží v tomto konaní vnútiť a presadiť názor, že podľa jeho subjektívnych pocitov bol vraj skutočným dôvodom na jeho odvolanie z funkcie riaditeľa jeho vek. Žalovaný dôrazne toto tvrdenie popiera. Vek nebol a ani nemohol byť dôvodom na odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa. Na pozícii riaditeľov organizácií zriaďovateľskej pôsobnosti žalovaného 2/ vždy boli a sú aj riaditeľia v dôchodkovom veku a doteraz ani jeden z nich nebol odvolaný z dôvodu veku. Odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa bolo založené na jeho vedomom porušení právnych predpisov. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca si uvedomuje dôvod svojho odvolania a v konaní toto porušenie predpisov ani raz nepoprel. Namiesto toho sa snaží zavádzať a hľadať nejaké skryté dôvody jeho odvolania z funkcie, ktoré neexistujú. Ústne vyjadrenie žalobcu k odvolaniu nebolo potrebné, nakoľko v čase vydania odvolacieho dekrétu bol dôvod odvolania z funkcie riaditeľa (porušenie právnych predpisov) dostatočne preukázaný a doložený dokumentmi a písomnosťami, z ktorých jasne a jednoznačne vyplývalo porušenie právnych predpisov žalobcom pri výkone funkcie O. A., a to aj z toho dôvodu, že na žiadosti o udelenie súhlasu či okamžitom skončení pracovného pomeru je jednoznačne žalobca podpísaný. Predseda mal dôvod odvolania preukázaný a zdokumentovaný písomne. V konaní toto žalobca ani nepoprel. § 13 ods. 2 Zákonníka práce, ktorý cituje žalobca sa na toto konanie neaplikuje, nakoľko žalobca nebol z funkcie riaditeľa múzea odvolaný z dôvodu veku, ale z dôvodu porušenia legislatívy. Čo sa týka namietanej neobjektívnosti rozhodnutia závodného výboru pri udelení súhlasu zástupcov zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru, k tomu je potrebné povedať, že všetci členovia boli riadnymi členmi závodného výboru a rozhodoval celý výbor. K tejto otázke sa žalovaný viackrát vyjadril a na týchto svojich vyjadreniach trvá. Žalovaný naďalej má za to, že prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. Súd prvej inštancie zistil vo veci skutkový stav v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností prijal vecne správne právne závery. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje v plnom rozsahu, na neho zároveň poukazuje podľa § 387 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu vyplýva z rozhodnutia ESLP vo veci Helle vs. Fínsko z 19.12.1997 č.20772/92. Na zvýraznenie presvedčivosti napadnutého rozsudku a v odpovedi na sporovými stranami uplatnené odvolacie námietky odvolací súd uvádza nasledovné.

17. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dokazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

18. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu

tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. Z obsahu odvolania samotného žalobcu možno vyvodit' tri základné odvolacie dôvody. Prvý zásadný odvolací dôvod je, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keďže dôvod uvedený v odvolacom dekréte je neplatný respektíve tento dôvod odpadol z dôvodu pokračujúceho zamestnávania pána C. vo B. A. B. D.. Druhým dôvodom bola skutočnosť, že súd prvej inštancie mal okrem iného aj zohľadňovať výnimku ustanovenia § 77 Zákonníka práce v spojitosti s ustanovením § 240 ods. 10 Zákonníka práce, z ktorých vyplýva možnosť, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca i naďalej zamestnával, tak výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru sú platné a tretím odvolacím dôvodom bola skutočnosť že pán C. podal žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, avšak nakoniec uzatvoril s B. A. zmluvu, a tak zabezpečil taký skutkový stav, že súd nemohol rozhodovať o tom, či zamestnanca nemožno i naďalej zamestnávať.

20. Predtým než sa odvolací súd vyjadrí k trom zásadným odvolacím dôvodom žalobcu je potrebné konštatovať, že aj samotný žalobca v podanom odvolaní súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je v tomto prípade Prešovský samosprávny kraj, pričom zároveň je možné konštatovať, že Prešovský samosprávny kraj odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie nepodal.

21. K prvému odvolaciemu dôvodu žalobcu, že dôvod uvedený v odvolacom dekréte je neplatný, respektíve odpadol odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré boli uvedené v odstavci č. 28 a odstavci č. 29 odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že žalobca požiadal organizáciu F. P. udelenie súhlasu s okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom múzea. Uvedenú skutočnosť žalobca nepoprel. Zároveň bolo bez ďalších pochybností preukázané a medzi stranami sporu aj nesporné, že predmetná organizácia odmietla udeliť súhlas na okamžité skončenie pracovného pomeru. O uvedenej skutočnosti svedčí listinný dôkaz, a to list zo dňa 17. januára 2023. Rovnako tak na základe predložených listinných dôkazov bolo preukázané, že žalobca v mene B. A. B. D. okamžite skončil pracovný pomer so zamestnancom podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. O uvedenej skutočnosti teda svedčí okrem iného aj listinný dôkaz nachádzajúci sa na č.l. 28 súdneho spisu „Okamžité skončenie pracovného pomeru - § 68 ods. 1 písm. b) ZP“ zo dňa 25.01.2023. Zároveň z listinného dôkazu, a to odvolacieho dekrétu (č.l. 18 súdneho spisu) mal odvolací súd za preukázané, že k odvolaniu žalobcu z funkcie O. B. A. B. D. došlo z nasledovného dôvodu: „Na základe vyššie uvedených skutočností riaditeľ B. A. B. D. A. B. C. tým, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru s A. J. C. nedisponoval súhlasom zástupcov zamestnancov L. F. E. B. A. B. D. s okamžitým skončením pracovného pomeru s A. J. C. porušil § 240 ods. 9 Zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, a tým aj ustanovenie § 8 ods. 1 písm. a) Zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, a tak porušil jednu z najdôležitejších a základných povinností zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme“. Vzhľadom na tieto skutočnosti je možné konštatovať, že dôvodom pre odvolanie žalobcu z funkcie nebola neplatnosť skončenia pracovného pomeru k predmetnému zamestnancovi, ale dôvodom bolo porušenie povinností žalobcu ako riaditeľa v zmysle § 240 ods. 9 Zákonníka práce. V odvolacom dekréte sa teda uvádza nerešpektovanie tohto ustanovenia v tom smere, že pred okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom mal žalobca ako štatutár múzea disponovať súhlasom zástupcov zamestnancov. Vzhľadom na túto skutočnosť možno konštatovať, že dôvod uvádzaný v odvolacom dekréte skutočne nastal a bol po materiálnej ako aj formálnej stránke reálny. Skutočnosť či pán C. ďalej pokračoval ako zamestnanec vo B. A. B. D. respektíve nepokračoval ako jeho zamestnanec, nemá vplyv na skutočnosť, že žalobca postupoval pri plnení svojich povinností a oprávnení spôsobom nerešpektujúcim ustanovenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce.

22. K druhému odvolaciemu dôvodu, že bolo potrebné zohľadniť aj výnimku § 77 Zákonníka práce v spojitosti s ustanovením § 240 ods. 10 Zákonníka práce odvolací súd konštatuje, že jedná sa o takú

skutočnosť, keď zákon predpokladá aj právnu situáciu kedy zástupcovia odborov odmietnu udeliť súhlas a zo strany zamestnávateľa je aj napriek tomu pracovný pomer so zamestnancom skončený okamžite. V takom prípade je zamestnanec oprávnený využiť ustanovenie § 77 Zákonníka práce a podať v zákonnej lehote žalobu o neplatné skončenie pracovného pomeru a v prípade, ak súd skonštatuje, že ostatné podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru sú platné a súčasne zistí, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával môže byť výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru označené za platné. Táto skutočnosť však nemá priamy vplyv na samotný dôvod uvedený v odvolacom dekréte. Tak ako odvolací súd vyššie citoval, dôvod uvedený v predmetnom odvolacom dekréte nebol postavený/vymedzený na tej skutočnosti, či výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru bolo platné alebo neplatné. Dôvod uvedený v odvolacom dekréte bol postavený/vymedzený na porušení ustanovenia § 240 ods. 9 Zákonníka práce, a teda na tej skutočnosti, že žalobca bez súhlasu zástupcov zamestnancov pristúpil k ďalším právnym krokom smerujúcim k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Neskorší dej udalostí existenciu dôvodu vymedzeného v odvolacom dekréte nevyvrátil.

23. Rovnako tak tretí odvolací dôvod, že pán C. pôvodnú žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa rozhodol ukončiť súdnym zmiernom, čím súd nemohol rozhodnúť o tom, že zamestnanca nemožno i naďalej zamestnávať, teda nemohol súd dospieť k záveru o platnosti či neplatnosti výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru nemá vplyv na skutočnosť, ktorá je uvádzaná ako dôvod pre vydanie odvolacieho dekrétu. Aj tu naďalej platí, že bez ohľadu na to, či by okamžité skončenie pracovného pomeru bolo súdom vyrieknuté za platné či neplatné nezhojilo by tú skutočnosť, že žalobca vo svojich oprávneniach napriek neudeleniu súhlasu zástupcu zamestnancov pokračoval v ďalších právnych krokoch voči zamestnancovi a vykonal okamžité skončenie pracovného pomeru so svojim zamestnancom v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce aj bez výslovného súhlasu zástupcu zamestnancov, ktorého potrebu si uvedomoval, keďže o jeho udelenie riadne požiadal.

24. K odvolacej replike žalobcu, v ktorej uvádza doplnenie odvolania a doplnenie dokazovania ako aj argumentáciu k neobjektívnosti rozhodovania závodného výboru odvolací súd uvádza, že na uvedené sa aplikuje ustanovenie § 366 Civilného sporového poriadku pojednávajúceho o novotách v odvolacom konaní, ktorého aplikácia má za následok neprípustnosť navrhovaného doplnenia dokazovania, keď obsah navrhovaného doplnenia nespĺňa ani jedno z kritérií normovaných pre prípustnosť novoty v odvolacom konaní. K uvedenému je potrebné taktiež dodať, že v závere svojej repliky žalobca uvádza ďalšie návrhy na dokazovanie, a to výsluchy svedkov iba v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že zrušuje rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z tohto ohľadu možno mať za to, že samotný žalobca ani nenavrhol predmetné dokazovanie výsluchom svedkov priamo v odvolacom konaní. Z tohto dôvodu nebolo potrebné ani tieto návrhy na dokazovanie samostatne zamietat'.

25. Ohľadne zamietnutia návrhu žalobcu zo dňa 17.10.2025 na vykonanie dokazovania odvolací súd uvádza, že žalobca navrhol ako dôkaz videozáznam v časovom úseku cca od 15. do XX. A. L. XX. zasadnutia zastupiteľstva E. F. G. zo dňa 14.10.2025. Týmto záznamom by sa mal preukazovať skutočný dôvod odvolania z funkcie O. A., čím mala byť údajná hrozba hromadného rozviazania pracovného pomeru zo strany zamestnancov v prípade, ak by žalobca zotrval vo funkcii. Podľa názoru žalobcu takéto vyjadrenie poslanca zásadným spôsobom spochybňuje pravdivosť a zákonnosť rozhodnutia o odvolaní žalobcu, keďže nasvedčuje tomu, že oficiálne deklarovany dôvod bol iba zástupný a rozhodnutie bolo motivované inými nezdokumentovanými okolnosťami. Zároveň ako druhý dôkazný prostriedok navrhol výsluch svedka pána N. G.. K tomu odvolací súd uvádza, že takto navrhnuté dôkazy by boli síce prípustné v súlade s ustanovením § 366 Civilného sporového poriadku, ktorý je označovaný ako novoty v odvolacom konaní a to s ohľadom na časové hľadisko ich vzniku po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie, avšak možno konštatovať, že vykonanie takýchto dôkazov by nesmerovalo k vyvráteniu skutočností, na ktorých bol argumentačne postavený rozsudok súdu prvej inštancie, a to na G. E. E. E. L. F. Q.. B. F. B. L. XX. zasadnutia zastupiteľstva E. F. G. zo dňa 14.10.2025 ako aj vypočutie si svedka N. G. nemohlo nič zmeniť na dôkaznej situácii, a to na existencii listinných dôkazov predložených v konaní, ktoré preukazovali existenciu dôvodu uvádzaného v odvolacom dekréte. Z vykonaného dokazovania tak jednoznačne vyplýva, že žalobca porušil ustanovenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce, a to spôsobom tak ako to vyššie opísal odvolací súd. Na tejto skutočnosti nič nemôže zmeniť to, že poslanec E. F. G. sa k dôvodom odvolania z funkcie O. A. vyjadroval, respektíve aké vyjadrenia či názory poslanca odzneli na 24. zasadnutí zastupiteľstva E. F. G. konaného dňa 14.10.2025. K zamietnutiu návrhu

žalobcu na vykonanie dokazovania tak z pohľadu odvolacieho súdu došlo nie pre neprípustnú novotu v odvolacom konaní, ale dôvodom zamietnutia týchto návrhov na dokazovanie žalobcu bola rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania s tým ohľadom, že takéto prípadné dokazovanie nemalo žiaden potenciál vyvrátiť skutočnosti preukázané na základe listinných dôkazov doložených v spise, ktorých obsah samotný žalobca v konaní nerozporoval.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval podané odvolanie za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

27. Súd prvej inštancie zistil vo veci skutkový stav v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností prijal vecne správne právne závery. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje v plnom rozsahu, na neho zároveň poukazuje podľa § 387 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu vyplýva z rozhodnutia ESLP vo veci Helle vs. Fínsko z 19.12.1997 č.20772/92.

28. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

29. O trovách odvolacieho konania tak odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd na základe vyššie uvedenej úvahy zároveň nevidel dôvod pre aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).